

Jørgen Berthelsen: Jeg gaar ud fra, at jeg vistnok er i Overensstemmelse med hele dette Tings Ønske, naar jeg ikke her ved denne Behandling af Lovforslaget om Ministeransvarlighed udtaler mig videre indgaaende om dette Spørgsmaal. Sagen har jo været til Behandling her i dette Ting saa mange Gange og ligeledes i det andet Ting, at det jo vistnok er tilstrækkelig kendt af dette Tings ærede Medlemmer. Jeg vil blot minde om, at da vi i Fjor havde Sagen til Behandling her i Landstinget, blev der fra et Mindretals Side stillet et helt nyt Forslag, nemlig fra Højre og de Frikonservative her i dette Ting. Det kom til anden Behandling, men ved anden Behandling blev det forkastet, idet Stemmerne stod lige, 30 mod 30. Paa dette Tidspunkt vare vi jo egentlig Sagens endelige Løsning det nærmeste, vi have været. Men ved tredie Behandling blev saa atter Landstingets Affattelse endelig vedtagen i dette Ting. Nu har Sagen været til Behandling i Folketinget, og jeg skal altsaa paa mine Meningsfællers og egne Vegne tillade mig at anbefale Forslaget, som det foreligger oversendt fra Folketinget. Hermed skal jeg anbefale Sagen til videre Fremme.

Matzen: Som det blev udtalt af den ærede foregaaende Taler (Jørgen Berthelsen), er det jo en gammel Bekendt, der nu igen foreligger. Forslaget er i sin Tid fremsat af Regeringen og vedtaget i Folketinget, kommet hertil, vedtaget med Ændringer, gaaet tilbage til Folketinget og vedtaget væsentlig i samme Skikkelse, i hvilken det var forelagt. Nu foreligger det igen, saaledes som Folketinget har vedtaget det, og nu staar altsaa Behandlingen tilbage: om vi ville slutte os til Folketinget eller ikke. Jeg beklager at maatte sige, at jeg tror ikke, at det vil være muligt for os at slutte os til Folketingets Affattelse, thi der er jo, som bekendt, forskellige Uoverensstemmelser med Hensyn til Forstaaelsen af Grundlovens § 25 og § 49. Vi for vort Vedkommende have ved det Ændringsforslag, vi have stillet, efter Evne stræbt at komme ud over disse Uoverensstemmelser ved simpelt hen at henholde os til Grundloven, baade i § 7, hvor vi have nøjedes med at sige: . . . . hvis der opkræves Statsskat eller afholdes Statsudgift i Strid med Grundloven, og ligeledes i § 8: . . . . Udstedes en foreløbig Lov i Strid med Grundloven . . . . Men fra den anden Side vilde man ikke gaa ind paa en saadan Affattelse. Det er udtrykkeligt sagt i Betænkningen

fra Folketinget, at man ikke kan tiltræde en Løsning af Sagen ad den Vej, som Landstinget er slaaet ind paa. Man finder i Overensstemmelse med, hvad Folketingets Flertal har hævdet, at Lovforslaget maa affattes saaledes, at det tydeligt fremgaar af det, at Paragrafferne ere i Overensstemmelse med Folketingets Grundlovsopfattelse. Altsaa, hvis man ikke vil gaa ind paa Folketingets Forstaaelse af disse Paragraffer, saa er der ikke Udsigt til nogen Forstaaelse; men saaledes som de foreligge affattede, tror jeg ikke, at det vil være muligt for os at gaa ind paa dem. Naar man nemlig ser paa §§ 7 og 8, kan jeg ikke forstaa dem anderledes, end at for det første Udstedelsen af foreløbige Finanslove overhovedet ikke kan finde Sted. Der staar i § 7, at „naar der opkræves Statsskat eller afholdes Statsudgift, der ikke har saadan Hjemmel, som Grundlovens § 49 kræver“ o. s. v., og der antager jeg, at man forudsætter, at § 49 kræver en af Rigsdagen vedtagen Finanslov. Der gives dernæst Regler, hvor der ikke gøres Forskel mellem, om Skatterne ere opkrævede og Udgifterne afholdte i Henhold til en foreløbig Finanslov eller ikke, og naar Skatte- eller Udgiftsbeløbene ikke vedtages eller bevilges af Kongen og Rigsdagen, skal den vedkommende straffes, naar han har handlet med Bevidsthed om, at han ikke vilde kunne faa det paagældende Skatte- eller Udgiftsbeløb bevilget af Kongen og Rigsdagen. Først i § 8 tales der om foreløbige Love, og disse maa altsaa forudsættes at falde udenfor Bestemmelsen i § 7.

I § 8 gives saa en Regel om Ansvar, der lyder anderledes, idet der nemlig siges, at naar den vedkommende har vidst eller dog har maattet anse det for overvejende sandsynligt, at den foreløbige Lov ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen, ifalder han det og det Ansvar. Der er altsaa en anden Regel, som gaar ud paa, at den paagældende ifalder Straf, ikke blot, naar han har handlet med Bevidsthed om ikke at kunne faa Loven billiget, men ogsaa, naar han har maattet anse Lovens Forkastelse som overvejende sandsynlig. Jeg antager derefter, at Udstedelsen af en foreløbig Finanslov ubetinget maa paadrage Ansvar, selv i Nødsfald, saaledes at en Minister ogsaa maatte drages til Ansvar, f. Eks. hvis Rigsdagen havde nægtet en foreløbig Finanslov som endelig Lov, og den saa bagefter blev udstedt som foreløbig, thi saa maatte Ministeren anse det som overvejende sandsynligt, at den ikke kunde ventes stadfæstet af Rigsdagen. Det er